

Jokaisessa huoneessa kaksi ovea

Asunnon jokaisessa huoneessa on kaksi ovea, keltaiset mäntylautalattiat ja ikkunat syvällä seinissä. Joka toinen ovi on kiinni, leveillä ikkunalaudoilla huonekasveja. Yhdessä huoneessa nukkuu lapsi. Yhdessä huoneessa istuu nainen, vetää sohvalla jalat alleen ja kaataa lasiin valkoviiniä. Se on vihertävää, vihreävarjostimisen lampun valo on vihertävää, seinälle lankeavaan varjoon jää ikoni, jossa Kristus tekee vasemmalla kädellään salaperäisen merkin.

Huoneessa on joku outo haju, joka katoaa, kun sen yrittää tavoittaa. Se viipyilee oviaukoissa, vaeltaa lattianrajassa käyvän vedon mukana, tulee ja menee tuuletusikkunasta. Nainen on kulkenut sen perässä, oikonut esineitä ja lorautellut kahvinsekaista vettä kasvien juurille. Haju pakenee. Nainen luovuttaa. Käpertyy sohvalle.

Sohvan päälle heitetty pitsipeitto jättää sääriin ja takapuoleen pykäläisiä ympyräkuvioita. Nainen selvittelee hetken kosteita hiuksiaan ja kurottaa sitten pöydältä pyöreän muovipurkin ja alkaa levittää rasvaa iholleen. Rasva on samanaikaisesti paksua ja kevyttä, herkullisen tuoksuista. Kannessa on hedelmän kuva. Hän katselee varpaitaan. Ne ovat valkoiset ja niiden päällä kasvaa mustia karvoja.

Lapsi nukkuu joskus läpi yön. Useimmiten hän sävähtää hereille hiestyneestä täkistä rusottavana. Hän istuu sängyllä ja huutaa pitkään. Huuto alkaa heti kovana. Lapsi ei reagoi valoon eikä hyssyttelyyn. Minuutit ovat loputtomia, kunnes äkkiä lapsi huokaa vavahdellen, antaa asetella itsensä sänkyyn ja jatkaa nukkumista. Ne ovat kauhukohtauksia: kehittyvät aivot purkavat jotain ulos poimuistaan, eikä niille voi mitään.

Naisen puoliso on jossakin, lapsi nukkuu, ja hänellä on omaa aikaa.

2.

Nainen kävelee huoneesta toiseen. Lautalattia volahtelee, raskaat poimuiset patterit läähättävät. Kasvit nukkuvat öisin. Hän epäilee, etteivät nämä ole koskaan hereillä. Isoposliinikukka riiputtaa sormiaan rottinkisessa kukkatelineessä. Perhosorkidean lehdet ovat paksussa pölyssä. Hän saisi olla kiitollinen siitä, että ne ylipäättään ovat elossa. On niin paljon, mistä hän saisi olla kiitollinen. Hän vilkaisee ikonia. Kristuksella on silmäpussit, juonteet suunpielissä. Hän on valvonut lastensa vuoksi.

Bussit jyrisivät kohti rautatieasemaa ja puiden raajat kouristavat katulamppujen oranssia

vasten. Ne ovat tämän kaupungin kroonikkoja: kyhmyisiä ja typistettyjä olioita spastisine raajoineen. Kaihtimet siristävät, mutta nainen ei halua sulkea niitä kokonaan. Vuoro vuorolta bussissa on vähemmän harmaakasvoisia ihmisiä. Viimeinen juna lähtee 00:38 ja ensimmäinen 5:25.

Huoneistossa on haju, joka käy henkeen. Niin kuin kiukaalle pudonnut hius tai maljakossa lietetty vesi. Nainen vetää aamutakin vyön kiinni, avaa parvekkeen oven ja nuuhkii iltayön ilmaa päättään käännellen. Tässä kohtaa hän on ohuesti nisäkäs, imettämisen hiljattain lopettanut, muutama karva paljaalla iholla.

Nainen ei näe mitään tavanomaista poikkeavaa. Autojen takana on kaistale kulunutta nurmikkoa, pihan toisessa päässä laudoista tehty jätekatos, jonka seinään on nitattu lajitteluohje.

Nainen sulkee parvekkeen oven perässään huolellisesti, tutkii keittiötä. Roskat on viety aamulla. Jätevaunussa on litistetty maitopurkki, nainen nostaa sen nenänsä alle, mutta se on huuhdeltu. Roskapussissa on appelsiinikuoria ja kahvinpuruja, jäteastian pohja on kuiva. Nainen sulkee kaapit, tyhjentää keittiön pöydän ja pyyhkii siltä pölyt ja murut. Luutu on vaihdettu aamulla, mutta hän haistelee sitäkin. Ei märkää koiraa, ei puliukkoa, ei viemäriä. Hän laskee hanasta vettä lasiin. Ensimmäinen lasillinen on kuplista harmaata, kuohuvaa. Toinenkin maistuu vesijohtoverkolta, kuraan haudatuilta putkilta, joiden mutkiin on saostunut niljakasta sakkaa.

Lapsi sävistää käsiään, ähkii ja nousee kontalleen. Nainen nostaa lapsen hetkiksi syliin, kääntää nopeasti tyynyn. Hän taputtaa yövaipan peittämää kimalaispyllyä, kunnes lapsi nukkuu taas huulet raollaan, hiukset hiestyneenä lasivillatupsuna niskassa. Hän palaa sohvalle, tarttuu uuteen hiusharjaansa. Metallisten piikkien päässä on mustat muovipisarot, kuminen pohja antaa periksi, kun niitä painaa kämmenellä. Hiuksista on tullut vahingossa pitkät, niiden juuressa on leveä väritön raita. Hän katsoo jotakin uutta ohjelmaa, leikkii hiuksillaan ja kieputtelee niihin kampauksia. Liukkaat hiukset livistävät hänen sormistaan, kampaukset raukeavat, laineet oikenevat, pinnit valuvat suortuvien päähän, putoavat ja katoavat lautalattian rakoihin.

Naisen puoliso ei ole täällä. Hän on taloyhtiön lenkkisaunassa, hänellä on ammattiyhdistyksen kokous, hän on keikalla, hän on vain jäänyt jonnekin. Hän ei ole asunnossa. Nainen ja lapsi ovat. Vauva nukkuu ja nainen nyppii pinseteillä pois mustat karvat varpaiden päältä. Sitten hän vetää jalkaansa kahdet paksut sukat ja selailee lehtiä, ohjelmia. Hän on sohvalla, viihtyisästi, viltti jaloillaan. Kaikki on paikallaan. Lehdissä kenelläkään ei ole mustia karvoja varpaiden päällä, nainen ajattelee. Haluaisi sanoa sen ääneen. Me voisimme istua sohvalla yhdessä. Voisimme juoda vielä yhden lasilliset viiniä, jutella ja soittaa levyjä. Pidettäisiin volyyymi ihan hiljaisena.

3. Asunnossa on viisi huonetta, jokaisessa huoneessa kaksi ovea. Kun ovet ovat auki, koko asunnon läpi voi kulkea ympäri, valittavia lattialautoja väistellen.

Jos kaikki huonekasvit alkaisivat nyt kukkia, täytyisi asunto vaaleasta fosforihehkusta. Isoposliinikukassa on vaaleat, terälehtien reunoista lihanväriset, nukkaiset kukinnot ja amazoninliljassa raskaat, vahamaiset kellot. Hän on nähnyt kerran, miten anopinkieli kukkii. Senkin kukat ovat valkoiset ja tuoksuvat voimakkaasti.

Nainen palaa sohvalle, rasvaa käsiään ja hiroo voidetta kynsinauhoihin. Kaikki esineet hänen ympärillään on järjestyksessä: vihreävarjostiminen lamppu, kipsipatsas, huonekasvi, pino kirjoja, toinen pino lehtiä, viltti sohvan käsinojan päällä, tyynyt nojatuolin päällä. Kaikki ikkunat plus parvekkeen ovi on kiinni. Nainen valvoo ja vauva nukkuu. Hänellä on nyt omaa aikaa, mutta ne tunnit, jotka hän voisi rukoilla, kylpeä, lukea, kirjoittaa tai nukkua itse vajuvat jonnekin. Ikkunasta vetää, sieltä tulee sisälle jokin haju, huonosti peseytynyt ihminen, pitkään pikkuhousuissa hautunut terveyside. Nainen nousee sulkemaan ikkunan ja ottaa viltin.

Naisen puoliso ei ole täällä. Hänellä on jokin meno. Hän on tarjonnut kyydin. Hän on joutunut jäämään ylitöihin. Hän viipty vielä jonkin aikaa, joitakin tunteja luultavasti. Matkapuhelin on mustan, jäykän nahkatakkin taskussa ja värisee voimattomana.

Nainen istuu sohvalla ja unohtuu katsomaan ohjelmaa. Ensin hän palelee, mutta sitten hänelle tulee kuuma ja hän potkii pois sukat. Viltti on kutittava ja kuuma, hän antaa sen jäädä lattialle. Hän tunnustelee ihoaan: sohvalle heitetty pitsipeitto jättää sääriin ja takapuoleen kuvioita, jatulintarhoja, kukkia, pykäläisiä juomuja. Kainalot ja niska tuntuvat kosteilta. Nainen harjaa hiukset ja kiinnittää ne kumilenkillä, mutta niistä ei tule sellaista kuohkeaa nutturaa, vaan pieni, tiukka sipuli. Hän käy sytyttämässä kattovalot, sammuttamassa vihreävarjostimisen lampun, seisoo hetken aikaa parvekkeella. Ulkona ei ole mitään.

Ohjelmat on katsottu ja asunnon jokainen esine on sille sopivalla paikalla. Me olisimme voineet jutella ja sinä olisit valinnut musiikin. Olisimme vitsailleet ja sinä olisit kaatanut loput viinistä kahteen lasiin, tasan. Sinä olisit vetänyt minut lähemmäksi, koska minulla on kylmät varpaat. Sohvalle levitetty peitto olisi jättänyt takapuoleeni kuvioita ja sinun sormistasi olisi jäänyt lantiooni liloja täpliä. Olisin myöhemmin katsonut niitä peilistä. Hihittänyt.

4.

Rappukäytävä on tyhjä. Lattia tuntuu kuivalta ja viileältä jalkojen alla. Paljaat jalat läpsähtelevät lattialla. Talo naisen päällä on vanha ja painava ja sillä on huokosissaan oma, heikko hajunsa. Hän

palaa nopeasti asuntoon. Hänellä on omaa aikaa. Hänen pitäisi alkaa huolehtia itsestään. Hän voisi opiskella, ehkä kirjoittaa jotain. Kainalot tuntuvat kosteilta, hän huuhtoo ne kylpyhuoneessa ja pudottaa kylpytakin pyykkikoriin. Kylpytakki on kuivunut liian hitaasti ja haisee tunkkaiselta.

Nainen avaa kaikki asunnon ikkunat, ihan vain hetkeksi. Hän seisoo parvekkeella ja katsoo pihaa. Hän seisoo keittiössä ja katsoo puhelinta.

Naisen puoliso ei ole täällä. Hänellä on jokin meno. Hän on lähtenyt hakemaan jotain naapurikaupungista. Hän on katsomassa urheilua. Ottelu on päättynyt. Nyt hän seisoo parkkipaikalla ja puhuu jonkun toisen miehen kanssa, keinahtelee edestakaisin ja nauraa. Hän on juonut muutaman oluen, mutta vain sen verran, että voi vielä ajaa.

Jos kaikki huonekasvit heräisivät nyt ja lehahtaisivat samanaikaisesti kukkaan, täyttyisi asunto niiden tuoksuvista kiimaviesteistä. Anopinkieli työntäisi kukkavanan lehtien lomaan ja valuttaisi tahmeaa mahlaa ikkunalaudalle. Orkidean valkoiset kukinnot loistaisivat levällään vanan päässä, häpeämättä tarjolla.

Nainen käy katsomassa rappukäytävässä, mutta viipyy vain hetken nuuhkii ilmaa, seisoo sisäpihan puoleisella ovella ja kadunpuoleisella ovella, kuljettaa sormia kyhmyisiä seiniä pitkin. Seinät ovat paksut. Ne on maalattu uudelleen ja uudelleen. Ovet ovat puuta. Ne on lakattu uudelleen ja uudelleen. Kivilattia hohtaa himmeästi. Se vahataan kaksi kertaa vuodessa. Ajastin sammuttaa valon. Ensin on hyvin myöhäistä, sitten on hyvin aikaista. Piha alkaa muuttua vaaleammaksi ja lokit lentävät siipiään taitellen sen yli. Oletko huomannut miltä täällä haisee? Se johtuu ihmisistä ja aineista. Käytäviä on pesty ja maalattu, mutta pohjimmiltaan kaikki täällä on vanhaa: puuta ja paperitapettia. Eristeet ovat muuttuneet pölyksi ja vajuneet kasaan. Lattialautojen alla voi olla mitä vaan, ehkä se on jotain elävää, ehkä se menee pois tulet kotiin, valitset jonkun levyn ja otat viiniä. Tulemme vahingossa känniin ja nussimme toisiamme sohien pitsipeiton päällä. Jälkeenpäin me nauramme takapuoleeni jääneille pitsikuvioille. Yhdessä.

5.

Elokuviissa hysteeristä ihmistä lyödään kämmenellä, jolloin hän heti rauhoittuu ja alkaa toimia johdonmukaisesti. Hän on kokeillut ja se on sattunut vähemmän kuin hän on luullutkaan, mutta hän ei ole keksinyt, mitä hyötyä on satuttaa tuskaista ihmistä lisää.

Naisella ei ole kiire. Hän harkitsee jokaisen tavaran kohdalla ja laskee sen sitten laukkuun. Punainen villahaalari, tummansininen urheilukerrasto. Äidit juovat ja viiltelevät itseään iltasadun jälkeen. Sillä tavalla ehtii desinfioida ja laastaroida haavat. Selvitä ennen aamua.

Hän vyyhteää hiustenkuivaajan johdon laitteen ympärille, jättää viimeisen lenkin

löysemmäksi ja pujottaa töpselin sen läpi. Tärkeimmät lelut ja pahvilehtiset kirjat ovat omassa kassissaan. Hän heittää laukkuun vielä muutaman pokkarin, toisen kannessa on kiinanpunainen päivänvarjo, toisessa seisoo nainen vaaleassa puvussa selin, keskellä viidakkoa. Kesken riidan mies sanoo ”Olet sairas, sairas!” Se ei ole diagnoosi. Se on tuomio, muttei siitä huolimatta lähde. Ehkä se on osa rangaistusta. Nyt sillä ei ole enää väliä. Nainen kohauttaa olkiaan. Hartioilta putoaa kaksikymmentä senttiä hiuksia, kymmenen vuotta kimeällä äänellä esitettyjä kysymyksiä. *Olen vienyt roskat.* Tänään minä tyhjensin jääkaapin kokonaan. Kaavin kaikki säilykkeet purkeistaan paperipussiin ja se vettyi niin, että pelkäsin sen hajoavan. Kumosin itäneet perunat suoraan ruskeaan jätessäiliöön ja kaadoin perään keiton, jogurtin ja mehun. Pitsipeittoon on tullut tahroja, jotka eivät lähde pesussa.

Pakkasin mukaan henkilökohtaisia tavaroita. Otan ikonin, jossa Kristuksen sormet muodostavat hänen oman monogramminsä: ICXC. Ripustan sen tilalle kipsisen maisemataulun, jossa on röpelöisiä vuoria, kaksi suttuista palmua, läikikäs taivas.

Kannan nukkuvan lapsen autoon äitiyspakkauksen makuupussissa. Palaan hakemaan loput laukut, otan vauhtia ja potkaisen postiluukun päällä olevan kyltin rikki. Poimin mukaan oman nimeni.